

Chương Thứ Hai Mười Một

ĐÔI MẮT BÍ MẬT

Một loạt động tác của Bành Lộ Siêu diễn ra chỉ trong khoảnh khắc, thiết giãn của Tư Mã Minh Tử vừa đâm soạt vào người chàng thì cũng là lúc tuyệt kỹ “Tỏa Long Vương” của chàng phát sinh uy lực.

Vù! Rốp! Thân hình ngũ đoản của Tư Mã Minh Tử càng bị ngắn hơn, cả chiếc đầu của tay sát thủ này như bị lút vào trong người, giữa hai khoảng vai.

Bành Lộ Siêu còn chưa kịp hoàn bộ thì Bảo Nguyên hòa thượng đã găm thét như phát cuồng lao tới, thanh huyết đao trong tay lão vẽ lên một ánh hàn quang rực rỡ, nhắm người Bành Lộ Siêu chém tới.

Bành Lộ Siêu đã sức cùng lực kiệt, không thể né tránh, đành để cho thanh đao chém lút vào người. Chàng quát lớn một tiếng, ném bỏ sợi liên tử, dang hai tay xông vào Bảo Nguyên hòa thượng đánh liều mạng.

Bảo Nguyên hòa thượng kinh hãi định rút đao ra, nhưng lưỡi đao do chém quá sâu nên ngập vào xương, rút không ra. Lão chỉ bối rối trong nháy mắt thì đã bị hai cánh tay hộ pháp của Bành Lộ Siêu choàng qua cổ, siết lại thật mạnh. Tình hình lúc này là cả hai đều vận dụng hết sức mình, một muốn kết liễu đối phương, còn một thì muốn thoát ra khỏi tình cảnh nguy hiểm.

Ở cạnh đó, Kỳ Vũ găm lớn một tiếng, lão vừa bị trường thương của Hồ Sơn Tử, một tên điện sĩ Hoàng Long Bảo, thích trúng đùi. Lão loạn choạng lùi lại, máu tươi tuôn ra ướt đầm một bên chi dưới. Nghiến chặt răng để nén cơn đau, lão vung đao quét ngang ra, miệng phần hận quát:

– Lão tử quyết đồng quy ư tận với người.

Hồ Sơn Tử cười lạnh nói:

– Người cứ đi trước đi, đại gia chưa có hứng đồng hành với người lúc này.

Kỳ Vũ chém liên tiếp hai mươi đao, quát:

– Lão tử quyết không chịu đi một mình, nếu không có tên cẩu tạp chủng Hồ Sơn Tử người đi theo.

Lúc này Hắc Sơn Phong đang bị Mã Uy Túc tấn công ráo riết, buộc phải liên tiếp thoái lui, vô tình lại lùi đến chỗ Kỳ Vũ và Hồ Sơn Tử đang giao đấu. Thật ra đó là do Mã Uy Túc chiếm thượng phong nên muốn trợ giúp Kỳ Vũ. Lão chờ đúng lúc liền tấn công liên tiếp mười chiêu, buộc Hắc Sơn Phong phải chống đỡ tối tăm mặt mũi, trong lúc đó lão đảo nhanh người, đánh luôn ra ba chiêu liên hoàn về phía Hồ Sơn Tử.

Hồ Sơn Tử kinh hãi, vội đưa tay lên hóa giải mà quên mất là còn Kỳ Vũ đang ở ngay bên cạnh. Kỳ Vũ không bỏ lỡ thời cơ, một đao nhanh như chớp đã vung ra, rạch một đường dài từ ngực xuống tận đan điền của Hồ Sơn Tử, còn bồi thêm một cú đá khiến cái xác của Hồ Sơn Tử văng ra xa đến bảy tám thước.

Hắc Sơn Phong trông thấy thế thì tức điên người, lão vừa múa chưởng đánh ra vừa hét lớn:

– Lão tiện nhân vô sỉ, thừa cơ đánh lén kẻ khác. Lão tử sẽ lấy mạng người để tế vong linh của Hồ huynh đệ.

Đôi mắt của lão như tóe lửa, hơi thở nặng nề hồng hộc như trâu cày ruộng, mồ hôi ướt đầm từ đầu đến gót chân, chiêu này đánh ra cũng dồn toàn lực, có lẽ lão muốn cùng đối phương liều một phen sống chết.

Mã Uy Túc không thêm phản bác, lão bình tĩnh ra chiêu, đôi chưởng của lão như một cặp binh khí sắc nhọn chẳng kém đao kiếm, lại biến hóa nhanh nhẹn dị thường.

Kỳ Vũ mình đầy máu, lão vừa thoát khỏi sự uy hiếp của Hồ Sơn Tử thì đã lại bị năm hảo thủ Mai Lâm Giáo vây công, trong đó có một người còn sống sót duy nhất trong nhóm Mai Lâm Ngũ Sát, cận vệ của Bạch Tôn, Cửu Kiếm Sĩ Từ Dững. Cả năm người đó đều như những kẻ điên không biết sợ chết, cứ nhào tới, binh khí bốn bề dày đặc đan thành một tấm lưới chụp lên đầu Kỳ Vũ.

Kỳ Vũ hú lên một tiếng dài, lão quyết định gạt bỏ sinh tử sang một bên, tay nắm chặt đao, tận lực vùng vẫy. Nhưng tình thế không dễ dàng chút nào, chỉ riêng Từ Dững thì lúc bình thường Kỳ Vũ đã khó có thể đương cự, huống chi là trong tình cảnh này.

Từ Dững vừa vung trường kiếm tấn công vừa cười lạnh nói:

– Lão tặc kia, người mà sống sót được qua hôm nay thì lão tử không phải là người họ Từ nữa.

Kỳ Vũ nghiêng răng quát:

– Lão tử cho dù có chết thì cũng phải cắt theo cái đầu của con rùa đen Từ Dững mới được.

Từ lúc bắt đầu tối giờ, Từ Dững ở sau phía sau đoàn quân liên hợp giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, không vội chạm trán với hảo thủ mà chỉ đánh giết đệ tử cấp thấp của Đại Lô Giáo nên hấn còn khá sung sức. Sau ba mươi thế kiếm thì cuối cùng mũi kiếm của hấn cũng thích trúng mặt Kỳ Vũ.

Kỳ Vũ cắn răng chịu đau, vung ngược đao chém bay đầu một tên đại hán sử thương đang hợp công bao vây lấy mình, tuy nhiên đầu vai của lão cũng lãnh thêm một đao nữa. Ngay khi lão còn đang xây sầm mặt mày thì Từ Dững đã nhanh như chớp lia một đao nhanh ra.

Kỳ Vũ cơ hồ đành bó tay trước thế công vô cùng hóc hiểm đó thì bỗng đâu lại

có cứu tinh xuất hiện. Ngao Tử Thanh như một con thần long từ trên trời bay xuống, trong nháy mắt đã đánh ra mười một chiêu đao về phía Từ Dũng và ba gã đại hán đang vây công Kỳ Vũ, làm cho cả bọn hết sức luống cuống, phải vội thu đao về chống đỡ, thế nguy của Kỳ Vũ nhờ đó cũng được tiêu trừ.

Mai Lâm Ngũ Sát có bốn người đã mất mạng về tay Ngao Tử Thanh nên vừa trông thấy chàng thì Từ Dũng đã cảm thấy máu sôi cuộn cuộn, hấn không để ý đến cấm lệnh của Bạch Tôn là không được đối đầu với Quỷ Tiêu nữa mà bỏ mặc Kỳ Vũ rồi quay lại dồn toàn lực đánh với Ngao Tử Thanh.

Huyết Đao Tăng cũng đã thoát khỏi sự liều mạng của Bành Lộ Siêu nên lập tức nhảy vào giáp công.

Ngao Tử Thanh không hề e sợ, thân hình di động như một bóng ma phiêu đảng dật dờ, hữu thủ đánh với Từ Dũng, còn tả thủ thì công kích Huyết Ma Tăng.

Từ Dũng do nóng lòng báo thù mà lại đánh mãi không được nên chiêu thế rối loạn, bỗng nghe hự một tiếng, hữu chưởng của Ngao Tử Thanh đã đánh mạnh vào ngực y.

Kẻ đứng đầu Mai Lâm Ngũ Sát không nói thêm được lời nào nữa, thân hình hấn đã văng ra xa, đầu đập vào đá đánh bốp một tiếng, não kèm máu đã văng ra tung tóe, chết ngay lập tức.

Gần như cùng lúc, Huyết Đao Tăng đã quét được một đao trúng tay Ngao Tử Thanh, nhưng chàng cũng đã kịp phóng một cước vô cùng hiểm độc về phía lão.

Lại nghe hự một tiếng nữa, Huyết Đao Tăng đã trúng cước trúng ngực, lão ọe một tiếng rồi phun máu tươi ồ ồ ọc. Nhưng trước khi té ngã lão cũng đã dồn hết tàn lực, ném thanh huyết đao vào lưng Kỳ Vũ. Ngao Tử Thanh bất ngờ trước đòn này của lão nên ngăn người ra giây lát, rồi vội vàng kêu lớn:

– Kỳ huynh, cẩn thận sau lưng.

Nhưng đã muộn, Kỳ Vũ lúc này mình đầy thương tích, sở dĩ đứng được tới giờ cũng là một chút dũng khí tàn, lão đang đánh nhau kịch liệt với ba tay hảo thủ Mai Lâm môn nên chẳng thể tránh kịp đao bay tới nhanh như chớp. Thanh huyết đao đã cắm sâu vào lưng lão, suýt chút nữa đã xuyên luôn mũi đao ra trước ngực.

Kỳ Vũ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài bi phẫn, lão thu hết tàn lực nhào tới chụp cổ một tên hảo thủ Mai Lâm môn, rồi trước khi hoàn toàn đứt hơi đã vịn gãy cổ hấn, thân hình của lão từ từ đổ xuống cùng với tên hảo thủ Mai Lâm môn xấu số kia.

Cảnh chiến trường mỗi lúc một thảm khốc hơn, tử thi ngổn ngang, máu chảy đọng thành vô số vũng. Chỉ cần nhìn cảnh tượng trên Dã Địa Bình lúc này một lần thì chắc chắn không ai có thể quên được.

Lúc này Bạch Điều đã đổ mồ hôi ướt đầm lưng áo, hấn đã vận dụng toàn bộ chân lực để đấu với Cầu Thu Bang nhưng vẫn lực bất tòng tâm, phải liên tục thoái

hậu.

Ngao Tử Thanh kêu lớn:

– Cầu giáo chủ mau kết liễu hắn đi, chúng ta đã gần khống chế được toàn cục rồi.

Cầu Thu Bang tuy võ công cái thế nhưng tâm tính lại thuần hậu, vì vậy chiêu số hiếm có sát thủ tàn độc để sớm kết liễu đối thủ, nên đánh này giờ vẫn chưa xong. Nghe Ngao Tử Thanh nhắc, lão cười ha hả nói:

– Hắn không chạy khỏi đâu.

Bạch Điều vừa ra sức chống đỡ, vừa nghiêng răng chửi:

– Thật là ba hoa không biết thẹn, có giỏi thì cứ kết liễu thử xem sao, muốn chết thì tất cả chúng ta cùng chết.

Hắn đang định liều mạng thì bỗng từ trong rừng có tiếng nói oang oang vang ra:

– Các sở thuộc Mai Lâm môn và Hoàng Long Bang lập tức triệt thoái.

Toàn thể người của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, kể cả Bạch Điều nghe tiếng nói ấy thì đều lập tức thu binh khí, liên tục lui lại như muốn rút lui.

Giáo chúng Đại Lôi Giáo thấy tình thế bỗng nhiên thay đổi thì ngỡ cả người ra, Ngao Tử Thanh quát lớn:

– Mau phóng Đại Lôi đạn.

Tất cả các đệ tử Đại Lôi Giáo nghe tiếng quát của Ngao Tử Thanh thì như bưng tỉnh, ai còn cử động được đều lấy Đại Lôi đạn ném ra. Lập tức thoái binh bên phía Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo hỗn loạn, tiếng đạn nổ rầm trời, tiếng gào la thảm thiết, mùi khét nồng nặc. Đại Lôi đạn tuy không đả thương được cao thủ bên Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo nhưng cũng giết được rất nhiều đệ tử cấp thấp. Thiệt hại nhân mạng của liên minh nhiều gấp ba bốn lần bên Đại Lôi Giáo.

Ánh lửa hắt lên gương mặt của Ngao Tử Thanh xanh lè, cộng thêm vẻ lạnh lùng tàn nhẫn khiến chàng trở nên như một ác thần. Trong mờ ám thanh hỗn độn đó, tiếng chàng vang lên như sấm rền:

– Đừng để địch nhân chạy thoát.

Giáo chúng Đại Lôi Giáo la hét vang trời, lập tức đuổi theo truy kích, lại có thêm một số không nhỏ các đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long Bang mạng vong, cục diện trở nên náo loạn đến mức không có gì có thể vãn hồi được.

Tuy nhiên sức lực của giáo chúng Đại Lôi Giáo cũng đã cạn kiệt sau một trận ác đấu kinh hồn nên họ chỉ truy kích được một quãng ngắn rồi đành để cho số người còn lại của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo chạy đi.

Cuối cùng thì Dã Địa Bình cũng trở lại sự tĩnh lặng vốn có của nó. Chỉ khác

chẳng là lúc này có thêm vô số tử thi ngổ ngang, cùng máu me vương vãi khắp nơi, cùng mùi khét lẹt bốc lên kinh khủng.

Đại Lôi Giáo đã chiến thắng, nhưng đó là cái thắng trong gian nan, đau khổ đến cực cùng. Cái giá của thắng lợi thật quá đắt, ai cũng trầm mặc, không nói nên lời.

Một lúc sau, Ngao Tử Thanh bước đến bên Cầu Thu Bang, giọng khàn đặc nói:

– Giáo chủ không sao chứ?

Cầu Thu Bang cất giọng vô cùng mệt mỏi nói:

– Lão phu không hề gì? Nhưng Ngao Tử Thanh thì hình như đã trúng thương...

Ngao Tử Thanh gượng cười đáp:

– Chút thương thế ngoài da này có gì đáng kể.

Thật ra thì toàn thân chàng lúc này không có chỗ nào là không cảm thấy đau nhức, khí huyết chạy loạn xạ trong kinh mạch.

Mã Uy Túc cũng bước tới gần, mỗi bước đi của lão đều rất nặng nề, nghe như tiếng xương cốt đang rã rời từng khúc, lão trầm giọng nói:

– Chúng ta đã thắng...

Diên Tinh không buồn di động, lão đứng một chỗ nói:

– Cuối cùng thì coi như cũng đã trút được một phần oán khí trong lòng.

Cầu Thu Bang thở dài nói:

– Thắng như nguyên khí của Đại Lôi Giáo ta đã bị tổn thương trầm trọng, tinh anh của giáo cũng bị mất mát khá nhiều.

Ngao Tử Thanh cất giọng nghiêm trang nói:

– Cầu giáo chủ, trong hoàn cảnh vừa rồi thì giữ được tình thế như thế này cũng là quá tốt rồi. Lần này kể như Mai Lâm môn hoàn toàn bị sụp đổ, người chết vô số, Môn chủ Bạch Tôn cũng bị ta bắt sống. Vu Dao Môn tuy số tử nạn không nhiều nhưng Môn chủ Huyết Dao Tăng cũng bị đánh cho trọng thương, rất có thể từ nay không còn có thể gây sóng gió nữa đâu.

Văn Phong Thái sau cơn ho sù sụ cũng góp lời:

– Chỉ có hai canh giờ mà cứ như đã qua cả kiếp người...

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Cuối cùng thì chúng ta vẫn trụ vững được, chỉ cần chủ lực còn thì lo gì không gây dựng lại được cơ chứ?

Cầu Thu Bang đưa mắt nhìn những tử thi ngổ ngang dưới đất một lượt, bỗng lão giật nảy người, thất thanh kêu lên:

– Lục đệ, lục đệ ơi...

Lão chạy tới ôm thi thể Bành Lộ Siêu lên, toàn thân run run, nước mắt ướt đầm.

Phía bên kia cũng có tiếng Cổ Đại Hồ khóc rống lên:

– Kỳ Vũ... Kỳ Vũ...

Cầu Thu Bang bàng hoàng quay người lại, kêu to:

– Kỳ Vũ cũng đi rồi ư?

Ngao Tử Thanh cúi đầu, trầm giọng nói:

– Kỳ huynh ra đi rất oanh liệt, chính mắt tại hạ nhìn thấy cho đến phút cuối cùng Kỳ huynh vẫn làm cho kẻ địch khiếp đảm tâm thần.

Cổ Đại Hồ quệt nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Bọn súc sinh! Bọn cẩu tạp chủng! Sẽ có ngày Cổ đại gia tìm đến tận ổ của các ngươi rồi giết cho kỳ tuyệt hết thì mới cam lòng...

Cầu Thu Bang đứng thẳng lên, thở dài nói:

– Thôi đừng khóc mắng nữa, đối phương cũng đã trả một cái giá không nhỏ để giết được các huynh đệ Đại Lôi Giáo ta. Ôi sóng gió trên giang hồ...

Cổ Đại Hồ giậm chân nói:

– Như vậy còn chưa đủ, tất cả bọn súc sinh đó phải chết hết thì mới đủ đền mạng...

Cầu Thu Bang khẽ nhắm mắt lại, giọng lão bình thản nói:

– Lão tứ, người giết hết người của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo rồi thì các huynh đệ của chúng ta có sống lại được không? Hay là lại có thêm một số huynh đệ Đại Lôi Giáo phải ra đi nữa?

Cổ Đại Hồ nghiêng răng nói:

– Chúng ta còn một giọt máu cũng phải phân thân bọn chúng ra thì mới hả dạ.

Ngao Tử Thanh liếm liếm đôi môi khô ráp của mình rồi từ từ nói:

– Khi song phương có xung đột thì ai cũng vì chủ của mình mà tận lực sát địch. Công bằng mà nói thì chúng ta cũng đâu có nhân từ hơn đối phương, thậm chí thủ đoạn còn có phần tàn ác hơn nữa là đằng khác, cứ thử nhìn số người bị tử thương bởi loạn tiễn, Đại Lôi đạn thì cũng có thể thấy được. Trên đấu trường ai cũng phải giành phần sống cho mình, không thể trách ai cả.

Cổ Đại Hồ thở dài, gương mặt lão hiện rõ vẻ mệt mỏi, xúc động chen lẫn đau đớn bi thương.

Cầu Thu Bang trầm giọng nói:

– Nhị đệ, người hãy kiểm điểm lại binh mã và lo phần hậu sự, thi thể của địch

nhân cũng an táng luôn đi.

Diền Tinh lãnh mạng ra đi, Cầu Thu Bang lại nhắm mắt lại, thở dài thườn thượt.

Ngao Tử Thanh hạ giọng hỏi:

– Cầu giáo chủ đang lo nghĩ chuyện gì vậy?

Cầu Thu Bang mở mắt, cất giọng ai oán nói:

– Trong lúc giao đấu với địch nhân, cứ mỗi lần nhìn thấy một người của bản giáo ngã xuống, bất kể người đó có thân phận cao hay thấp, lão phu đều cảm thấy đau đớn như bị cắt đi một miếng thịt. Hình ảnh tàn khốc của cuộc chiến hôm nay chắc chắn sẽ không bao giờ nhạt nhòa trong tâm trí lão phu.

Cổ Đại Hồ nghe thế thì giận sôi lên, thở hổn hển nói:

– Đại ca, chúng ta đánh thẳng vào sào huyệt của Hoàng Long Bảo, đánh cho chúng tan tác không còn chốn nương thân...

Ngao Tử Thanh nhú mày, lắc đầu đáp:

– Tứ khoái đầu, hiện giờ thực lực của ta không còn là bao, không thể giao đấu nữa đâu.

Cầu Thu Bang trầm giọng nói:

– Lão phu hành tẩu hơn ba mươi năm, thành lập Đại Lô giáo cũng hơn hai mươi năm rồi, cũng đã trải qua không biết bao trận chiến lớn nhỏ, nhưng giao đấu không còn chút nhân tính nào như vừa rồi thì quả là lần đầu tiên.

Ngao Tử Thanh thở dài nói:

– Thói thường trên giang hồ là vậy mà, người ta đối xử với mình ra sao thì mình nên đối xử gấp mười lần như thế, ân thù đều phải như vậy, mọi người cũng không nên canh cánh trong lòng như thế.

Cầu Thu Bang lắc đầu nói:

– Người ta ai cũng chỉ có một cái mạng, mất rồi thì không có cách gì lấy lại được. Các huynh đệ của lão phu đi rồi, không sao trở về nữa...

Ngao Tử Thanh cắn môi nhịn đau từ vết thương ở chân, khẽ nói:

– Cầu giáo chủ, theo ý tại hạ thì thực lực của Hoàng Long Bảo không chỉ có bấy nhiêu, nếu chúng ta không đề phòng thì sẽ rất nguy hiểm.

Cầu Thu Bang gật đầu nói:

– Rất phải, nhưng chúng ta đã tổn thất khá nặng, nếu địch lại tới tấn công thì e rằng...

Ngao Tử Thanh cười nói:

– Trong tay chúng ta còn một con tin rất đáng tin cậy là Bạch Tôn. Đó là một

lá chắn rất hữu hiệu cho chúng ta về sau, chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu, nhưng chúng ta tốt nhất cũng nên rời đi ngay lập tức.

Cầu Thu Bang gật đầu đồng ý, sau đó đoàn người lập tức lên đường.

o O o

Trời vừa hửng sáng.

Hơn năm trăm giáo chúng Đại Lô Giáo giờ chỉ còn lại trên dưới hai trăm người lên đường về Lão Gia Tập, mà cũng chẳng còn ai lành lặn cả, dưới ánh dương quang mặt ai cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi cực độ, quần áo dính máu lem luốc.

Đoàn người về tới cửa rừng nơi dẫn vào Lão Gia Tập thì đã thấy Kim Hồ Ly Dị Liên Hàng soái lãnh chúng đệ tử ra nghênh đón. Lão thấy thần thái mệt mỏi của mọi người thì hốt hoảng nói:

– Giáo chủ, chúng ta...

Cầu Thu Bang thở dài nói:

– Chúng ta không thất bại, thắng trận rồi, đối phương bị thương vong còn nhiều hơn bên ta.

Một tên đệ tử bước tới trước mặt Ngao Tử Thanh nói:

– Ngao đại hiệp, Lý cô nương đang rất sốt ruột chờ tin tức của Ngao đại hiệp.

Ngao Tử Thanh giơ tay áo chùi mồ hôi trán rồi cười nói:

– Giờ thì chắc Lý cô nương hay tin rồi.

Sau khi mọi người ổn định thì do Cầu Thu Bang trong lòng vẫn còn nặng trĩu nên mọi việc trong giáo lão đều giao cho Điền Tinh và Mã Uy Túc xử lý. Mã Uy Túc cũng rất có tài lãnh đạo nên việc gì cũng sẽ đều được giải quyết nhanh gọn, gọn gàng.

Trước khi mọi người tản ra, ai về phòng nấy thì Ngao Tử Thanh khẽ nói với Mã Uy Túc:

– Ngũ giáo đầu à, nhất thiết phải canh phòng tên Bạch Tôn thật cẩn thận, chúng ta còn cần đến hắn đấy.

Mã Uy Túc gật đầu, rồi quay lại đám đệ tử nói:

– Lời của Ngao đại hiệp nói rất có lý, các người cũng nghe rồi đó. Tuy rằng qua một cuộc ác chiến thì ai cũng mệt mỏi, nhưng nhất thiết không được quên bổn phận của mình. Các huynh đệ phải canh phòng cẩn thận, cảnh giác hơn nữa, không thể để xảy ra sai sót gì mà mang tội.

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Ngũ giáo đầu cũng đi nghỉ ngơi nhé, tại hạ cáo lui.

Ngao Tử Thanh không về phòng mà đi thẳng đến phòng của Lý Mộng Hàn. Chàng vừa gõ cửa thì cửa phòng đã mở ra ngay, Lý Mộng Hàn xuất hiện ngay giữa cửa trông diễm lệ như một đóa hoa xuân.

Ngao Tử Thanh hít một hơi dài, nhìn Lý Mộng Hàn gượng cười nói:

– Nàng trông đáng vẻ của ta lúc này chắc là lời thôi lếch thếch lắm phải không?

Lý Mộng Hàn tươi cười, không khẳng định cũng chẳng phủ định. Ngao Tử Thanh bước vào phòng, cửa phòng vừa đóng lại thì nàng đã ngồi vào lòng chàng, nũng nịu nói:

– Thanh ca không bị sao chứ? Muội lo lắng suốt cả đêm, chỉ sợ Thanh ca vì xông pha trước đầu tên mũi giáo của đối phương mà...

Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh trước những cái đau ê ẩm thân mình rồi thở ra một hơi dài, nói:

– Mộng Hàn, rót cho ta một chén trà trước đã.

Lý Mộng Hàn ngồi bật dậy, kêu lên:

– Ui trời, muội thật là... Cứ gặp Thanh ca là muội chẳng còn nhớ gì nữa.

Nàng vội vàng rót một chén trà đưa cho Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh chậm rãi uống chén trà nóng, trong người cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lý Mộng Hàn ngồi trong lòng Ngao Tử Thanh, dung hai nắm tay nhỏ xíu của mình ấm ấm lên đùi chàng.

Ngao Tử Thanh hơi nhúm mày, Lý Mộng Hàn ấm trúng vết thương làm chàng đau nhói nhưng không dám mở miệng kêu la, cũng chẳng dám bảo nàng ngừng ấm, đành cắn răng chịu vậy.

Nhưng Lý Mộng Hàn cũng thấy được máu tươi đang thấm ra ngoài, nàng hoảng hốt kêu lên:

– Thanh ca bị thương ư?

Rồi không chút e dè đã xé toạc ống quần của Ngao Tử Thanh ra để xem xét vết thương. Nước mắt tuôn như suối, nàng nghẹn ngào nói:

– Thật là ác độc, vết kiếm đâm sâu đến thế này thì chắc là Thanh ca phải đau đớn lắm...

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Vết thương bé bé này thì có sao đâu.

Lý Mộng Hàn vội lấy nước nóng rửa vết thương, sau đó dùng kim sang rắc lên, băng bó lại cẩn thận, thổn thức nói:

– Hồi này muội ấm trúng vết thương chắc là đau lắm, sao Thanh ca không

kêu lên cho muội biết?

Ngao Tử Thanh nhìn sâu vào mắt Lý Mộng Hàn, dịu giọng nói:

– Chỉ cần nhìn thấy muội thì bao nhiêu đau đớn ta đều không xem là gì.

Đôi môi anh đào của Lý Mộng Hàn hé mở, hơi thở nàng gấp gáp một chút rồi lại trở lại bình thường, nàng dịu giọng nói:

– Tuy Thanh ca không coi trọng những thương thế như vậy, nhưng lòng muội thì đau như cắt. Thanh ca phải hứa với muội là từ nay sẽ phải giữ gìn thân thể mình, không được để xảy ra như vậy nữa.

Hai mắt nàng lại ngân ngấn lệ, rồi chậm rãi cởi áo của Ngao Tử Thanh ra để xem xét các vết thương trên người chàng. Càng phát hiện ra nhiều vết thương thì nét mặt nàng càng đau khổ, sắc mặt cũng tái đi, Lý Mộng Hàn run run nói:

– Không biết Thanh ca làm sao mà có thể chịu đựng nổi trước bao nhiêu là vết thương đau đớn như vậy... Muội chỉ nhìn thôi là đã chịu không nổi.

Ngao Tử Thanh nghiêm nghị nói:

– Thương thế bên ngoài thì có gì là đáng kể đâu. Cho dù thể xác có đau đớn bao nhiêu ta cũng không ngại, chỉ ngại nhất là những đau khổ trong tâm hồn mà thôi...

Lý Mộng Hàn nói qua làn nước mắt:

– Thanh ca, muội sẽ chăm sóc Thanh ca đến trọn đời.

Ngao Tử Thanh ôm lấy bờ vai tròn lẳn của nàng, ôn tồn nói:

– Đừng khóc nữa, ta vẫn còn nguyên vẹn đây mà...

Lý Mộng Hàn lau nước mắt, bình tĩnh nhẹ nhàng rửa các vết thương, chỗ nhẹ thì rắc kim sang, chỗ nặng thì sau khi rắc kim sang lại băng bó cho cẩn thận. Nàng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Ngao Tử Thanh mà lòng nghe quặn thắt lại, nước mắt lại tuôn trào, cảm giác của nàng lúc này còn đau đớn hơn là chính nàng phải chịu những vết thương đó nữa.

Ngao Tử Thanh xúc động đến run người, chàng cố đè nén cảm xúc, cất giọng bình tĩnh nói:

– Mộng Hàn, nàng đừng quá lo như thế. Sống trong giang hồ thì đổ máu là chuyện bình thường mà. Đối với ta thì thương thế này có là gì đâu, trước đây ta đã từng trúng thương tích còn nặng gấp mười lần thế này mà vẫn sống khỏe mạnh đến bây giờ đấy, nàng thấy không?

Lý Mộng Hàn lắc đầu thở dài nói:

– Mỗi một vết thương trên mình Thanh ca là một vết đao trong lòng muội, sao mà muội không lo cho được chứ?

Ngao Tử Thanh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nàng, dịu giọng nói:

– Ta biết, ta biết, từ nay ta sẽ luôn cẩn thận tự bảo vệ mình. Ngày trước ta bất cần đời, không coi cái chết ra gì, nhưng bây giờ thì khác rồi, vì ta còn có muội...

Lý Mộng Hàn đưa tay bịt miệng Ngao Tử Thanh lại, ngả đầu vào vai chàng, run run giọng nói:

– Đừng nói đến cái chết, muội sợ...

Ngao Tử Thanh bật cười nói:

– Được, vậy thì từ nay hai chúng ta sẽ không ai được nhắc đến cái chữ đó nữa.

Lý Mộng Hàn tươi cười ngẩng mặt nhìn Ngao Tử Thanh, nói:

– Muội còn chưa hỏi Thanh ca tình hình đêm qua ra sao? Người của Đại Lôi Giáo bị thương vong thế nào? Nghe nói là địch nhân còn tổn thất nặng nề gấp ba bốn lần chúng ta phải không?

Ngao Tử Thanh thở dài nói:

– Chúng ta đã chiến thắng, nhưng cái giá phải trả quá lớn. Lục giáo đầu Bành Lộ Siêu cùng với Kỳ Vũ đã hy sinh, quá nửa giáo chúng Đại Lôi Giáo cũng chết trận, đó là chưa kể số bị thương...

Lý Mộng Hàn kinh hãi nhìn Ngao Tử Thanh trân trân, một lúc sau nàng mới thở dài nói:

– Thanh ca, chúng ta đánh giết sát phạt lẫn nhau như thế để làm gì? Vì danh? Vì lợi? Hay vì tranh hơn thua với nhau một câu nói?

Ngao Tử Thanh nhìn sâu vào mắt nàng, trầm giọng nói:

– Nàng hỏi đúng lắm, chỉ riêng đêm qua đã có không biết bao nhiêu sinh mạng mất đi. Chính ta đôi lúc cũng lấy làm lạ là tại sao con người có thể xem thường sinh mạng của đồng loại đến như vậy? Có lẽ lẫn lộn giang hồ lâu năm nên tâm hồn đã chai sạn nhiều rồi, nhìn một con người ngã xuống, ta không còn cảm giác gì nữa...

Lý Mộng Hàn gục đầu vào lòng Ngao Tử Thanh, nói:

– Thanh ca, sau khi mọi việc bình yên, chúng ta hãy rút lui khỏi giang hồ, tìm một nơi nào thật yên bình mà sinh sống.

Ngao Tử Thanh nâng mặt Lý Mộng Hàn lên, nhìn vào gương mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nói:

– Từ khi gặp nàng thì ta đã thay đổi toàn bộ tư tưởng của mình và bắt đầu có ý nghĩ đó. Muội là người tốt nhất trong thiên hạ, chỉ có muội là người duy nhất có thể cải biến Quỷ Tiêu Ảnh mà thôi.

Lý Mộng Hàn mỉm cười nhìn Ngao Tử Thanh, bỗng nàng “a” lên một tiếng rồi nói:

– Thanh ca, phụ thân muội nói là có chuyện cần thương lượng với Thanh ca, nhưng cứ mỗi khi gặp Thanh ca là muội lại quên hết mọi chuyện khác...

Ngao Tử Thanh ôm ghì lấy Lý Mộng Hàn, hôn nàng đắm đuối. Lý Mộng Hàn cũng ngất ngây quên mất lại tận hưởng hương vị tình yêu. Hai người ôm chặt nhau một lúc bỗng Lý Mộng Hàn bừng tỉnh, đẩy Ngao Tử Thanh ra rồi đỏ mặt nói:

– Đủ rồi...

Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn cười cười, nói:

– Thế mà đủ rồi ư? Không đâu, cả đêm còn chưa thấy đủ nữa là...

Lý Mộng Hàn nhăn mũi nói:

– Thôi đi, giờ thì Thanh ca mau đi nghỉ ngơi cho lại sức, kéo lại đồ thừa rằng người khác làm cho mình mệt.

Ngao Tử Thanh nheo nheo mắt nhìn Lý Mộng Hàn nói:

– Thương thế thì đã được băng bó lại cả rồi, hiện giờ trong người ta đã khỏe, chỉ cần có muội...

Lý Mộng Hàn dúm vào tay Ngao Tử Thanh chén trà nóng, cười nói:

– Thôi thôi, thương thế thì đã được băng bó rồi, trà nóng thì cũng đã uống rồi, Thanh ca mau đi ra cho, kéo người ta thấy thì... người ta... cười chết...

Ngao Tử Thanh chậm rãi hớp từng ngụm trà nhỏ, vừa nhìn Lý Mộng Hàn vừa nói:

– Muội cũng phải nghỉ ngơi đó, thương thế vừa lành lặn thì chớ nên cử động nhiều, tối nay ta sẽ trở lại thăm muội.

Lý Mộng Hàn gật đầu nói:

– Thanh ca đừng quên là phụ thân muội có chuyện cần gặp Thanh ca nhé, sau khi nghỉ ngơi thì Thanh ca nhớ đi gặp người. Chẳng biết có chuyện gì gấp gáp mà...

Ngao Tử Thanh đứng dậy, hôn nhẹ lên má Lý Mộng Hàn rồi nói:

– Được rồi, nhạc phụ đại nhân cho gọi thì tiểu tể làm sao dám chậm trễ chứ. Ta thay đổi y phục xong thì sẽ lập tức đi ngay, như vậy được chưa hả Ngao phu nhân?

Lý Mộng Hàn đỏ bừng mặt, dấm nhẹ vào vai Ngao Tử Thanh một cái, nũng nịu nói:

– Thật là không biết xấu hổ...

o O o